

Steve Cavanagh

TRINÁZTĚ

Sériový vrah nesedí
na lavici obžalovaných.

JE V POROTE.

„Takáto geniálna kniha sa neobjaví veľmi často.“

MICHAEL CONNELLY

Ljndeni

Trinášť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Steve Cavanagh

Trinášť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

TR1NÁ3Ť

Steve Cavanagh

TRINÁCT

Preložila Marína Gálisová

Ljndeni

Venujem Noahovi

Nasledujúci citát je pôvodne od Baudelaira, ale odvtedy si ho ukradlo veľa ľudí. Ďakujem Chrisovi McQuarriemu, že mi dovolil ukradnúť svoju verziu.

„Diablov najúžasnejší trik spočíva v tom, že svet presvedčil, že neexistuje.“
Z filmu *Zvyčajní podozriví*, autor scenára
Christopher McQuarrie

PROLÓG

Desať minút po piatej v jedno surové decembrové popoludnie Joshua Kane ležal na kartónovej posteli pred budovou trestného súdu na Manhattane a uvažoval, že zabije človeka. Nie hocijakého človeka. Uvažoval o niekom konkrétnom. Popravde, Kane sa občas pri ceste metrom alebo pozorovaní okoloidúcich zamyslel, že by zabil nejakého bezmenného, náhodného Newyorčana, ktorý sa mu zjavil v zornom poli. Mohla to byť blond sekretárka, ktorá na linke K čítala lúboštný román, bankár z Wall Street, ktorý pokyvkával dáždnikom a ignoroval jeho prosbu o drobné, alebo dokonca dieťa, čo sa na priechode pre chodcov držalo za ruku matky.

Aký by to bol pocit zabiť ich? Čo by povedali pri poslednom výdychu? Zmenili by sa im oči pri odchode z tohto sveta? Kane vždy pri takých myšlienkach cítil, ako mu telo zohrieva vlna rozkoše.

Pozrel na hodinky.

Päť hodín jedenásť minút.

Sadal súmrak a ulicu pretínali ostré týčiace sa tiene. Kane zdvihol hlavu k oblohe a uvítal to stlmenie svetla, ako keby niekto prehodil cez lampu závoj. Šero vyhovovalo jeho zámerom. Tmavnúca obloha znovu nasmerovala jeho myšlienky na vraždu.

Za uplynulých šesť týždňov, ktoré strávil ležaním na ulici, nerozmýšľal takmer o ničom inom. Celé hodiny mlčky zvažoval, či by mal tento človek zomrieť. Lebo všetko ostatné okrem života alebo smrti tohto muža bolo dôkladne naplánované.

Kane nikdy neriskoval. Takto to bolo najmúdrejšie. Ak človeka nemajú odhaliť, musí byť opatrný. Naučil sa to veľmi dávno. Nechať toho muža nažive by bolo riziko. Čo keby sa im niekedy v budúcnosti skrížili cesty? Spoznal by Kana? Dokázal by si dať všetko dohromady? A keby ho Kane zabil? Aj také niečo so sebou vždy nesie veľa rizík.

Lenže tie riziká Kane poznal: boli to riziká, ktorým sa už veľakrát úspešne vyhol.

K chodníku prišla poštová dodávka a zaparkovala oproti Kanovi. Vystúpil z nej šofér, zavalitý takmer päťdesiatnik v poštárskej uniforme. Chodieval sem so železnou pravidelnosťou. Keď poštár prešiel okolo neho a zamieril k bočnému vchodu do budovy súdu, ignoroval Kana ležiaceho na ulici. Žiadne drobné pre bezdomovca. Dnes nie. Ani raz za tých šesť týždňov. Nikdy. A vždy, keď poštár prešiel okolo neho, Kane sa so železnou pravidelnosťou zamyslel, či by ho mal zabiť.

Mal dvanásť minút na rozhodovanie.

Poštár sa volal Elton. Bol ženatý a mal dve dospievajúce deti. Elton sa raz do týždňa chodieval najesť do predražených lahôdok, keď si jeho manželka myslela, že si ide zabehať, čítal paperbackové romány, ktoré kupoval po dolári za kus v Tribece, a keď vo štvrtok vynášal smeti, nosil huňaté papuče. Aký by to bol pocit pozorovať ho pri zomieraní?

Joshua Kane rád pozoroval, ako ľudia prežívajú rôzne emócie. Pocity straty, žiaľu a strachu boli preňho omamné a radostné ako najlepšie drogy na svete.

Joshua Kane nebol ako iní ľudia. Nikto na svete nebol ako on.

Pozrel na hodinky. Päť hodín dvadsať minút.

Treba sa rozhybať.

Poškrabal sa po brade, ktorá bola čoraz hustejšia. V duchu si položil otázku, či ju sfarbili aj špina a pot, pomaly vstal z kartónu a povystieral si chrbát. Pri pohybe sa mu dostal do nosa vlastný pach. Šesť týždňov si nemenil trenírky a ponožky ani sa nespřchoval. Od zápachu ho naplo.

Potreboval niečo, čo by ho odpútalo od vlastnej špiny. Pri nohách mal v obrátenej plesnivej šiltovke pár dolárov v drobných.

Vždy sa tešil, keď misia spela k záveru. Keď sa vízia naplňovala presne tak, ako si ju predstavoval. No Kane mal aj tak pocit, že by bolo vzrušujúce primiešať do diania nejaký prvok prekvapenia. Elton sa nikdy nedozvie, že v tej chvíli sa rozhodlo o jeho osude a že o ňom nerozhodol Kane, ale hod mincou. Kane vytiahol štvrtýdolár, vyhodil ho do vzduchu, chytil ho a položil na chrbát ruky. Ešte kým sa minca prevracala v pare jeho dychu, rozhodol sa, že hlava bude znamenať Eltonovu smrť.

Pozrel na štvrtýdolár, nový a ligotavý na chrbte ruky pokrytej zažratou špinou, a usmial sa.

Tri metre od zaparkovanej poštovej dodávky bol stánok s hotdogmi. Predavač obsluhoval vysokého muža bez kabáta. Zrejme niekoho, koho práve pustili na kauciu a oslavoval to konečne normálnym jedlom. Predavač zobral od muža dva doláre a ukázal na tabuľku v spodnej časti stánku. Vedľa obrázkov grilovanej klobásky bola reklama na advokáta a pod ňou telefónne číslo.

ZATKLI VÁS? OBVINILI ZO ZLOČINU? ZAVOLAJTE EDDIEMU FLYNNOVI.

Vysoký muž sa zahryzol do hotdogu, prikývol a odkráčal, práve keď Elton vyšiel z budovy súdu s nákladom pošty v troch sivých vreciach.

Tri vrecia. Tým sa to potvrdilo.

Dnes bol ten deň.

Elton bežne vychádzal s dvoma vrecami alebo len s jedným. No každých šesť týždňov vychádzal Elton s tromi vrecami. Kane čakal na to tretie vrece.

Elton odomkol zadné panelové dvere poštovej dodávky a hodil dnu prvé vrece. Kane sa pomaly priblížil s vystretou pravou rukou.

Po prvom vreci letelo do dodávky druhé.

Keď Elton zobral do rúk tretie vrece, Kane sa k nemu rozbehol.

„Hej, vedúci, nemáte drobné?“

„Nie,“ odvrkol Elton a hodil do dodávky posledné vrece. Zavrel pravé krídlo dodávkových dverí, potom chytil ľavé a švihol ním ako človek, ktorému auto nepatrí. Kľúčové bolo správne načasovanie. Kane rýchlo natiahol žobrajúcu ruku. Dráha dodávkových dverí sa skrížila s Kanovou rukou, dvere mu ruku privreli.

Dobre si to načasoval. Kane počúval zvuk kovových pántov, keď zaťali do pokožky a drvili končatinu. Schmatol si ruku do druhej, vykrikoval a klesol na kolená, díval sa, ako Elton híka, dvíha si ruky k temenu, v šoku vytriešťa oči a otvára ústa. Vzhľadom na rýchlosť, ktorou Elton zatresol dvere, a ich hmotnosť nebolo pochýb, že Kane utrpel zlomeninu. A veľmi škaredú. Viacnásobná fraktúra. Masívna trauma.

Lenže Kane bol výnimočný. To mu vždy hovorievala jeho mama. Znovu vykrikoval. Kane mal pocit, že základom je predviesť dobrý herecký výkon: to najmenej, čo mohol urobiť, bolo predstierať, že trpí.

„Bože, veď dávajte pozor. Nevedel som, že tam máte ruku... No... Pardon...“ koktal Elton.

Kľakol si vedľa Kana a znovu sa ospravedlnil.

„Tuším je to zlomené,“ povedal Kane, hoci vedel, že nie je. Pred desiatimi rokmi mu väčšinu kostí nahradili kovovými plátmi, tyčkami a skrutkami. Tých pár kostí, ktoré mu zostali, bolo poriadne posilnených.

„Doriti, doriti, doriti...“ opakoval Elton a obzeral sa po ulici, nevedel, čo presne má robiť.

„Nebola to moja vina,“ vyhlásil, „ale môžem zavolať sanitku.“

„Nie. Neošetrí ma. Odvezú ma na pohotovosť, celú noc ma nechajú na vozíku a potom ma pošlú preč. Nemám poistenie. Tu neďaleko je zdravotné centrum. Maximálne desať blokov odtiaľto. Ošetrujú tam bezdomovcov. Odvezte ma tam,“ povedal Kane.

„Nemôžem vás tam odviezť,“ vyhlásil Elton.

„Čože?“

„Nemôžem brať do auta pasažierov. Keby vás niekto uvidel vpredu, mohol by som prísť o prácu.“

Kane si s úľavou vydýchol – Elton sa snažil dodržiavať poštárske pravidlá. Presne s tým počítal.

„Dajte ma dozadu. Tak ma nikto neuvidí,“ hlesol Kane.

Elton hľadel na zadnú časť dodávky, potom otvoril jedno krídlo.

„Čo ja viem...“

„Nič neukradnem, veď nedokážem pohnúť rukou,“ zachrčal Kane, pridržoval si ruku a pridal zastonanie.

Elton po chvíli váhania povedal: „Dobre. Ale nepribližujte sa k pošte. Dohodnuté?“

„Dohodnuté,“ prisvedčil Kane.

Sykol, keď ho Elton zdvihol z cesty, a skríkol, keď mal pocit, že Eltonove ruky sú príliš blízko k zraneniu. O chvíľu už Kane sedel na oceľovej dlážke v zadnej časti a vydával tie správne zvuky podľa natriasania dodávky, ktorá mierila na východ. Zadná časť dodávky bola oddelená od kabíny, takže Elton ho nevidel a pravdepodobne ani nepočul, ale Kane si povedal, že tie zvuky bude pre istotu vydávať. Jediným zdrojom svetla bolo dvakrát polmetrové okienko z matného skla.

Ešte sa ani poriadne nevzdialili od súdu, keď Kane vytiahol z bundy nôž na papier a prerezal sťahovacie pásky na troch vreciach.

Prvé vrece bolo nanič. Boli v ňom bežné obálky. Aj v druhom.

Tretie vrece bolo to pravé.

Obálky v ňom boli iné a rovnaké. Na každej bol naspodku vytlačený červený pásik s bielym nápisom: „OKAMŽITE OTVORTE. OBSAHUJE DÔLEŽITÉ PREDVOLANIE.“

Kane ani jednu obálku neotvoril. Namiesto toho ich rozložil na dlážke. Vytriedil tie, ktoré boli adresované ženám, a vrátil ich do vreca. O pol minúty neskôr mal pred sebou rozložených šesťdesiat, možno sedemdesiat obálok. Fotil ich po päť digitálnym fotoaparátom, ten vzápätí schoval naspäť do oblečenia. Neskôr bude môcť zábery zväčšiť, aby videl mená a adresy.

Keď dokončil úlohu, vrátil všetky listy do vreca a všetky vrecia zavrel novými sťahovacími páskami. Nebolo ťažké zohnať ich a bola to rovnaká značka, akú používala súdna kancelária a pošta.

Keďže Kane mal ešte čas, vystrel si nohy na dlážke a prezeral si zábery obálok na obrazovke fotoaparátu. Niekde tam nájde ideálneho kandidáta. Vedel to. Cítil to. Od vzrušenia sa mu zachvelo srdce. Bolo to ako elektrický prúd, ktorý sa mu zdvihol z nôh a tlačil sa rovno cez hrud'

Po ustavičnom zastavovaní a pohýnaní sa manhattanskej premávky Kanovi chvíľu trvalo, kým si uvedomil, že dodávka naozaj zaparkovala. Odložil fotoaparát. Zadné dvere sa otvorili. Kane si chytil ruku s fingovaným zranením. Elton nazrel do dodávky, ponúkol mu ruku. Kane sa načiahol a chytil sa Eltonovej vystretej ruky. Vstal. Bolo by to také ľahké, také rýchle. Stačilo sa zaprieť a potiahnuť. Len trochu tlaku a poštar by sa ocitol v dodávke. Nôž na papier by jedným hladkým pohybom zozadu prenikol do Eltonovho krku a potom by pokračoval pozdĺž čeľuste ku krčnej tepne.

Elton pomohol Kanovi vystúpiť z dodávky, ako keby bol Kane zo skla, a zaviedol ho do zdravotného centra.

Minca predtým dopadla orlom navrch: Eltonovi neskriví ani vlások na hlave.

Kane poďakoval svojmu záchrancovi a díval sa, ako odchádza. Po pár minútach Kane vyšiel z centra na ulicu – opatrne vykukol, či sa dodávka nevrátila, aby sa Elton presvedčil, ako je na tom poranený bezdomovec.

Po dodávke nebolo ani stopy.

Oveľa neskôr v ten istý večer sa Elton, oblečený v bežeckom úbore, vynoril zo svojich obľúbených lahôdok s napoly zjedeným reuben sendvičom

pod jednou pazuchou a s hnedým papierovým vreckom s nákupom pod druhou. Odrazu sa pred Eltonom zjavil vysoký, hladko oholený a dobre oblečený muž a zahatal mu cestu, takže Elton musel prudko zastať v tme pod pokazenou pouličnou lampou.

Joshua Kane si vychutnával svieži večer, kvalitný oblek a čistý krk. „Hodil som si mincou ešte raz,“ povedal.

Kane strelil Eltonovi do tváre, rýchlo vošiel do tmavej uličky a zmizol. Takáto rýchla, ľahká poprava Kanovi neposkytla žiadne potešenie. V ideálnom prípade by strávil s Eltonom pár dní, ale teraz nemal času nazvyš.

Nakopila sa mu robota.

O šest týždňov

PONDELOK

PRVÁ KAPITOLA

V súdnej sieni za mnou nesedeli žiadni reportéri. Na miestach pre verejnosť neboli žiadni diváci. Žiadni znepokojení rodinní príslušníci. Len ja, moja klientka, žalobca, sudca, stenografka a súdna úradníčka. A ešte súdny ochrankár, ktorý sedel v kúte a potajomky na mobile pozeral zápas Yankees.

Bol som na adrese Center Street 100, v budove manhattanského trestného súdu, v malej súdnej sieni na ôsmom poschodí.

Nebol tu nikto iný, lebo nikomu inému na tom nezáležalo. Vlastne ani žalobcovi na prípade ktovieako nezáležalo a sudca stratil záujem, len čo si prečítal žalobu: držanie narkotík a drogového príslušenstva. Žalobca bol starý veterán Norman Folkes. Norm mal šesť mesiacov do dôchodku a bolo to na ňom vidieť. Vrchný gombík na košeli mal rozopnutý, oblek vyzeral, ako keby si ho kúpil za prezidenta Reagana, a dvojdnové strnisko na lícach bolo tým jediným, čo na ňom vyzeralo čisto.

Predsedaajúci sudca Cleveland Parks mal tvár ako vyfučaný balón. Oprel si hlavu o ruku a nahol sa ponad súdnu lavicu.

„Koľko ešte budeme musieť čakať, pán Folkes?“ spýtal sa.

Norm pozrel na hodinky, pokrčil plecami a odvetil: „Prepáčte, vaša ctihodnosť, mal by doraziť každú chvíľu.“

Súdna úradníčka zašuchotala papiermi pred sebou. V miestnosti znovu nastalo ticho.

„Aby bolo jasné, pán Folkes, ste veľmi skúsený žalobca a predpokladám, že viete, že ma nič tak neirituje ako nedochvilnosť,“ povedal sudca.

Norm prikývol. Znovu sa ospravedlnil a potiahol sa za golier, keď líca sudcu Parksa začali meniť farbu. Čím dlhšie tam Parks musel sedieť, tým červensiu mal tvár. To bol maximálny prejav jeho emócií. Nikdy nezvyšoval hlas, na nikoho nedvíhal prst – len sedel a fučal. Bolo o ňom známe, že neznáša meškanie.

Moja klientka, päťdesiatpäťročná bývalá prostitútka Jean Marieová, sa ku mne naklonila a zašepkala: „Čo sa stane, ak ten poliš nepríde, Eddie?“

„Príde,“ ubezpečil som ju.

Vedel som, že poliš príde. No zároveň som vedel, že bude meškať.

Postaral som sa o to.

Fungovalo to iba vtedy, keď bol žalobcom Norm. Pred dvoma dňami som podal návrh na zamietnutie obvinení, tesne pred piatou, keď už úradníčka z podateľne odišla domov. Po rokoch praxe som mal presnú predstavu o tom, ako rýchlo podateľňa spracuje návrh a určí termín vypočutia. Vzhľadom na oneskorenie nám ten termín nepridelia skôr než dnes a bude problém nájsť voľnú súdnu sieň. Návrhy sa bežne vybavujú popoludní okolo druhej, ale žaloba aj obhajoba sa dozvedajú, kde to bude, len pár hodín pred začiatkom. Na tom však nezáležalo. Norm bude mať ráno robotu s predbežnými pojednávaniami a ja takisto. Zvyk kázal spýtať sa súdneho úradníka, v ktorej sme súdnej sieni, ten to mal overiť na počítači a oznámiť nám, v ktorej súdnej sieni sa neskôr v ten deň bude prejednávať náš návrh. Len čo súdny úradník potvrdil, kde sa bude návrh prejednávať, každý žalobca okrem Norma by bol zobral mobil, zavolať svojmu svedkovi a oznámil mu, kam sa má dostaviť. Norm to nerobil. Nenosal totiž so sebou mobil. Nedôveroval mobilom. Bol presvedčený, že vysielajú všemožné škodlivé rádiové vlny. Norma som našiel ráno na predbežnom pojednávaní a oznámil som mu miesto popoludňajšieho prerokovania. Norm sa spoľahol, že jeho svedok spraví to isté, čo by urobil on, keby som mu nepovedal číslo siene. Jeho svedok by si musel overiť číslo na tabuli.

Tabuľa sa nachádza v miestnosti číslo 1 000 v budove súdu – v kancelárii súdnej úradníčky. V tej kancelárii, kde čakali rady ľudí na zaplatenie poplatkov, stála biela tabuľa so zoznamom pojednávaní a návrhov, ktoré sa mali prerokovať v daný deň. Tabuľa slúži na to, aby svedkovia, policajti, okresní štátni zástupcovia, študenti práva, turisti a právnicki videli, kde sa čo v budove práve kedy koná. Hodinu pred prerokovaním návrhu som išiel do miestnosti číslo 1 000, postavil som sa chrbtom k úradníčke, našiel som na tabuli prerokovanie môjho návrhu, zotrel som číslo súdnej siene a načmáral som nové. Malý trik. Nič také ako dlhé riskantné operácie, ktorým som sa venoval, keď som bol desať rokov

podvodníkom. Odkedy som sa stal právnikom, dovolil som si občasný návrat do starých čias.

Vzhľadom na to, ako dlho tu človek musel čakať na výťah, som si povedal, že Normov svedok by sa mal oneskoriť asi o desať minút.

O dvadsať minút vošiel do súdnej siene detektív Mike Granger. Počul som, ako sa za mnou otvorili dvere, ale hneď som sa neobrátil. Len som počúval Grangerove kroky na dlaždiciach – kráčal takmer rovnako rýchlo, ako sudca Parks kopkal prstami po stole. No potom som začul ďalšie kroky. To ma prinútilo obzrieť sa.

Za Grangerom vstúpil do súdnej siene muž v strednom veku, ktorý mal na sebe drahý oblek, a posadil sa vzadu. Bol okamžite spoznatelný vďaka hrive plavých vlasov, radu bielych zubov ako z televíznej reklamy a bledej pokožke človeka, ktorý pracuje v kancelárii. Rudy Carp patril medzi právnikov, ktorí celé mesiace rozoberali prípady vo večerných správach, chodili do vysielania kanála Court TV, ich tváre sa objavovali na obálkach časopisov a na toto všetko mali aj potrebné schopnosti. Bol to on, advokát hviezd.

Nikdy som sa s ním nestretol. Nepoľovali sme v tom istom spoločenskom revíri. Rudy chodil dvakrát do roka na večeru do Bieleho domu. Sudca Harry Ford a ja sme raz do mesiaca pili lacnú škótsku. Kedysi som mal problém s alkoholom. Teraz už nie. Pil som raz do mesiaca. Len dva poháriky. Mal som to pod kontrolou.

Rudy zamával mojím smerom. Obrátil som sa a videl som, že sudca uprene hľadá na detektíva Grangera. Keď som sa zvrtol naspäť, Rudy mi znovu zamával. Až vtedy som si uvedomil, že máva mne. Odmával som mu, potom sa obrátil a pokúsil som sa znovu sústrediť. Za ten svet som nevedel prísť na to, čo hľadá v mojej súdnej sieni.

„Vďaka, že ste prišli, detektív,“ povedal sudca Parks.

Mike Granger vyzeral ako typický newyorský policajný veterán. Mal frajerskú chôdzu – vytiahol puzdro s pištoľou, vybral si z úst žuvačku a prilepil ju na puzdro, to potom nechal pod stolom obžaloby. Na súde neboli povolené zbrane. Policajti si mali odkladať zbrane u ochranky. Ochrankári dali väčšinou starým policajným veteránom pokoj, ale ani veteráni bežne nenosili zbrane k lavici svedkov.

Granger sa teraz usiloval vysvetliť, prečo mešká. Sudca Parks ho prerušil pokrútením hlavy. Nech si to nechá na svedeckú výpoveď.

Počul som, ako Jean Marieová vzdychla. V odfarbených vlasoch je presvitali čierne korienky a prsty sa jej chveli, keď si ich zdvihla k ústam.

„Nebojte sa. Už som vám vravel, že nepôjdete naspäť do basy,“ povedal som.

Na súd prišla v čiernom nohavicovom kostýme. Vyzeral na nej dobre – dodával jej trochu viac sebaistoty.

Kým som sa snažil povzbudiť Jean, Norm odštartoval šou a predvolal Grangera na lavicu svedkov. Granger odrecitoval prísahu a Norm s ním prešiel okolnosti Jeaninho zatknutia.

V ten večer išiel autom po priesečníku 37. ulice a Lexington Avenue a uvidel Jean, ako stojí pred masérskym salónom s taškou v ruke. Granger o nej vedel, že má záznam v registri trestov. Zastal a zamieril k nej. Predstavil sa a ukázal jej odznak. Vtedy vraj uvidel, ako jej z hnedej papierovej tašky trčí narkomanské náčinie.

„Aké narkomanské náčinie?“ spýtal sa Norm.

„Slamka. Závislí ju bežne používajú na šnupanie narkotík. Úplne jasne som videl, ako jej trčí z tašky,“ odvetil Granger.

Sudcu Parksa to neprekvapilo, ale aj tak prevrátil oči. Verte či nie, za posledných šesť mesiacov zadržala newyorská polícia šesť mladých černochoch za držbu narkomanského náčinia, lebo mali pri sebe slamky, ktoré im väčšinou trčali z papierových pohárov.

„A čo ste potom spravili?“ spýtal sa Norm.

„Pre mňa je držba narkomanského náčinia pravdepodobným dôvodom na zatknutie. Slečna Marieová má záznam v registri trestov, ktorý súvisí s drogami, tak som jej prehľadal tašku a vnútri som našiel drogy. Päť vrecúšok marihuany na dne tašky. A tak som ju zatkol.“

Vyzeralo to, že Jean pôjde do basy. Druhý trestný čin v súvislosti s drogami za dvanásť mesiacov. Tentoraz žiadna podmienka. Bude dva alebo tri roky sedieť. Aspoň máličko z toho si už odsedela, lebo po zatknutí trčala tri týždne v cele, kým som presvedčil agenta na kauciu, aby mi pre ňu vypísal zmenku.

Na to zatknutie som sa jej dôkladne vypytoval. Povedala mi pravdu. Jean mi vždy hovorila pravdu. Detektív Granger ju zastavil, lebo sa s ňou chcel zadarmo zabaviť na zadnom sedadle svojho auta. Jean mu povedala, že s tým už sekla. A tak Granger vystúpil z auta, schmatol jej tašku, a keď vnútri uvidel trávu, zmenil pesničku – oznámil jej, že odteraz od nej chce pätnásť percent zo zisku, inak ju zatkne rovno na mieste.

Jean mu vysvetlila, že už platí dvoch pochôdzkarov v sedemnástom okrsku a podľa toho, čo sa deje, to vyzerá, že si ani nerobia svoju robotu. Títo policajti poznali Jean a nerobilo im problém prižmúriť oko. Jean bola napriek všetkému vlastenka. Predávala stopercentne americkú marihuanu priamo z licencovaných fariem v štáte Washington. Väčšinu jej klientov tvorili starší ľudia, ktorí fajčili, aby potlačili bolesť z artritídy alebo si trochu pomohli od príznakov zeleného očného zákalu. Boli to pravidelní zákazníci a nikdy nerobili problémy. Jean odporúčala Grangerovi, aby jej dal pokoj, a tak ju zatkol a vymyslel si svoju verziu.

Samozrejme, nič z toho som nemohol dokázať na súde. Ani som sa o to nechcel pokúšať.

Len čo si Norm sadol, ja som sa postavil, odkašlal som si a napravil som si kravatu. Rozkročil som sa, napil som sa vody a prestúpil som z nohy na nohu, akoby som si potreboval obnoviť rovnováhu. Vyzeralo to, že si robím pohodlie – a pripravujem sa grilovať Grangera minimálne dve hodiny. Z fascikla na stole som zdvihol papier a položil som Grangerovi prvú otázku.

„Detektív, vo vašej výpovedi ste uviedli, že obžalovaná mala tašku v pravej ruke. Vieme, že to bola veľká hnedá papierová taška. Taká sa ťažko drží v jednej ruke. Chápem to správne, že tašku držala za rúčky v hornej časti?“

Granger na mňa pozrel, ako keby som ho oberal o čas banálnymi, hlúpymi otázkami. Prikývol a v kútiku úst sa mu zjavil úsmev.

„Áno, držala tašku za rúčky,“ povedal. Potom pozrel na lavicu obžaloby, oznamoval, že to má pod palcom: bolo mi jasné, že Norm a Granger v rámci prípravy na dnešok preberali zákonné používanie slamiek. Granger bol poriadne pripravený. Očakával, že sa so mnou bude dlho škriepiť o slamke a o tom, či ju moja klientka používala len na pitie – bla, bla, bla.

Bez ďalšieho slova som si sadol. Moja prvá otázka bola zároveň posledná.

Granger na mňa podozrievavo zagánil, ako keby mu niekto ukradol niečo z vrecka, ale nebol si tým istý. Norm potvrdil, že nemá v úmysle znovu vypočuť svedka. Detektív Granger odišiel z lavice svedkov a ja som požiadal Norma, aby mi predložil tri vecné dôkazy.

„Ctihodnosť, dôkaz číslo jeden je v tomto prípade taška. Táto taška,“ povedal som a zdvihol som uzavreté priesvitné vrečko, v ktorom bola

hnedá papierová taška vpredu s logom McDonaldu. Zohol som sa a zdvihol som vlastnú tašku z McDonaldu. Zdvihol som ju pre porovnanie.

„Tieto tašky majú presne rovnakú veľkosť. Táto taška je hlboká päťdesiat centimetrov. Dostal som ju dnes ráno s raňajkami,“ povedal som.

Položil som obidve tašky, zdvihol som ďalší dôkazový predmet.

„Toto je obsah tašky obžalovanej. Mojej klientke ju zobrali večer, keď došlo k zatknutiu. Dôkaz číslo dva.“

V uzavretom igelitovom vrecku sa krčilo päť malých marihuanových vrecúšok. Spolu by nenaplnili ani misku na cereálie.

„Dôkaz číslo tri je štandardná slamka na nápoje z McDonaldu. Táto slamka meria dvadsať centimetrov,“ povedal som a zdvihol som ju. „Rovnakú slamku som si zobral dnes ráno.“ Zdvihol som svoju slamku, potom som ju položil na stôl.

Trávu som vložil do svojej tašky z McDonaldu, zdvihol som ju, aby ju videl sudca. Potom som zobral slamku, podržal som ju zvislo a jednou rukou som ju pustil do tašky, zatiaľ čo druhou rukou som držal rúčky tašky.

Slamka zmizla.

Podal som tašku sudcovi. Pozrel na ňu, vytiahol slamku a pustil ju zase dnu. Párkrát to zopakoval a dokonca postavil slamku do tašky na vrecúška s marihuanou. Slamka zostala dnu, dobrých dvanásť centimetrov od vrchného okraja tašky. Vedel som to, lebo som to sám vyskúšal.

„Ctihodnosť, toto je potrebné overiť u zapisovateľky, ale ja som si z výpovede detektíva Grangera o slamke poznamenal nasledovné: *Úplne jasne som videl, ako jej trčí z tašky.* Obhajoba uznáva, že je možné, aby slamku bolo vidieť, ak je vrchná časť tašky pokrčená a stiahnutá. Lenže detektív Granger vo svojej výpovedi potvrdil, že moja klientka držala tašku za rúčky. Ctihodnosť, ako sa vraví, topiaci sa aj slamky chytá.“

Sudca Parks zdvihol ruku. Už odo mňa počul dost. Obrátil sa na stoličke k Normovi.

„Pán Folkes, preskúmal som túto tašku a slamku spolu s predmetmi na dne tašky. Nie som presvedčený, že by detektív Granger mohol vidieť, ako z tašky trčala slamka. Z tohto dôvodu neexistuje pravdepodobný dôvod na prehládanie obvinenej a všetky dôkazy sa tak stávajú pre súd nepoužiteľnými. Vráťane slamky. Som minimálne znepokojený najnovším trendom medzi niektorými príslušníkmi polície, ktorí radi označujú slamky na pitie a ďalšie neškodné predmety za narkomanské náčinie. Tak či

onak, nepredložili ste žiadne dôkazy, ktoré by odôvodňovali zatknutie, a ja preto ruším všetky obvinenia. Som si istý, že mi máte čo povedať, pán Folkess, ale je to zbytočné – žiaľ, poriadne meškáte.“

Jean ma objala okolo krku, takmer ma pri tom zaškrtla. Jemne som ju potľapkal po ramene a pustila ma. Možno ju prejde nadšenie, keď odo mňa dostane faktúru. Sudca so svojím sprievodom vstal a odišiel zo súdnej siene.

Granger rýchlym krokom zamieril k dverám a zlostne na mňa ukázal prstom. Netrápilo ma to, bol som na to zvyknutý.

„Takže kedy od vás môžeme očakávať odvolanie?“ spýtal som sa Norma.

„V tomto živote nie,“ odvetil. „Granger nezatýka malé ryby, ako je vaša klientka. Pravdepodobne je za tým zatknutím ešte niečo, čo sa vy a ja nikdy nedozvieme.“

Norm si zbalil veci a vyšiel za mojou klientkou zo súdnej siene. Zostal som tu iba ja a Rudy Carp. Tlieskal a úsmev, ktorý mal na tvári, vyzeral úprimne.

Vstal a povedal mi: „Blahoželám, to bolo... pôsobivé. Potrebujem päť minút vášho času.“

„Na čo?“

„Chcem sa vás spýtať, či by ste zobrali kreslo druhého obhajcu v najväčšom prípade vraždy, aký kedy toto mesto videlo.“